

Den skjulte historien om vers førti – nummer tjue

Det andre ve – del sju – Esekiel

Jeff Pippenger
2026-07-29

Det er en bibelsk forståelse som kan godtas, å identifisere profeten Esekiel som tretti år gammel i sine innledende vers.

Og det skjedde i det trettiende året, i den fjerde måned, på den femte dagen i måneden, mens jeg var blant de bortførte ved elven Kebar, at himlene ble åpnet, og jeg så syner fra Gud. På den femte dagen i måneden, som var det femte året av kong Jojakins fangenskap, kom Herrens ord uttrykkelig til presten Esekiel, Busis sønn, i kaldeernes land ved elven Kebar; og Herrens hånd var der over ham. Esekiel 1:1–3.

Noen mener at «det trettiende året» er basert på en bestemt jubelårssyklus, som begynte med kong Josjia og endte med vers én i kapittel førti.

I det fem og tjuende året av vårt fangenskap, ved årets begynnelse, på den tiende dag i måneden, i det fjortende året etter at byen var slått, på selve den dagen kom Herrens hånd over meg og førte meg dit. Esekiel 40:1.

Bibelske kronologer daterer det første verset i kapittel førti til enten 28. april eller 22. oktober 573 f.Kr. Alle profetene identifiserer de siste dager, så høstdatoen 22. oktober 573 f.Kr. er omegadatoen for en linje som begynte femti år tidligere i det som kalles «Josias store påske» den 5. mai 622 f.Kr.

Tallet tretti er et symbol på prestene, som skulle være tretti år gamle når de begynte å tjene. Enten Esekiel 1, vers 1–3, angir at Esekiels alder var tretti, eller det ganske enkelt fungerer som et symbol på en prest, ville han også være fremstilt som tretti år gammel. Dersom de tretti årene i vers 1, slik andre mener, viser til det trettiende året siden Josias store påske i 622 f.Kr., er de profetiske implikasjonene fortsatt de samme.

Josjia betyr «grunnvoll», og hans store påske innledet en jubelårsperiode som endte den 22. oktober på Forsoningsdagen i 573 f.Kr. «Jubelårslinjen» fra Josjia til 22. oktober samsvarer med historien fra 1840 til 1844. Grunnvollene i 1840 ble representert ved kong Josjia og også ved Josiah Litch. Den 22. oktober ble representert ved at hornet på jubelårsbazunen lød sammen med hornet for Forsoningsdagen.

Og du skal telle sju åraker for deg, sju ganger sju år; og tiden for de sju årukene skal være for deg førtini år. Da skal du la jubelårets basun lyde på den tiende dag i den sjuende måned; på soningsdagen skal dere la basunen lyde gjennom hele deres land. 3 Mosebok 25:8, 9.

Esekiel er plassert innenfor jubellinjen fra kong Josjia til 22. oktober, en linje som representerer Åpenbaringen 10s første og andre engel fra 1840 til 1844. Esekiel representerer millerittene under den første og den andre engel og de hundre og førtifire tusen under den tredje engel. Esekiel representerer presteskapet til de hundre og førtifire tusen, men hans primære profetiske kjennetegn er at han er en profet.

Profet, prest og konge

Det er tre bibelske skikkelser som begynte å tjene da de var tretti år gamle. Sammen med Esekiel var det David og Josef. Fordi de alle begynte å tjene i trettiårsalderen, er de alle prester. David er et symbol på kongen, Josef er presten og Esekiel er profeten i herlighetens trefoldige rike, som består av en profet, en prest og en konge.

Hvordan vi enn måtte anvende profeten Esekiel som et symbol, er han en prest, og når han anvendes i jubelårets linje fra Josjia til 22. oktober, er Esekiel en prest som ville representere en prest i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, slik dette er forbildet ved historien fra 1840 til 1844 og kong Josjia til 22. oktober 573 f.Kr.

Tjue to

Bibelen er tydelig på at Esekiel gjorde tjeneste i tjue-to år. «Tjue-to» er et symbol på de hundre og førtifire tusen, som er guddommelighetens banner forenet med menneskelighet. I den historien som fremstilles fra Josias påske og frem til kapittel førtis jubelfeiring den 22. oktober, var Josias påske et forbilde på Josiah Litchs arbeid i 1838 og 1840. Dette arbeidet bestod i å fremholde tidsprofetiene om det første og det andre ve. Det kan nå sees at profetien om det første og det andre ve er langt større enn pionerene erkjente.

Esekiel identifiserer som bibelsk profet flere spesifikke datoer i sine skrifter enn noen annen bibelsk forfatter.

Esekiel er omegaen for prinsippet om en dag lik et år i Bibelens profetier. I Fjerde Mosebok blir den alfa-omtalen av dag-år-prinsippet fremstilt ved det første opprøret ved Kadesj, som førte til førti års vandring i ørkenen. Det siste, eller omega-opprøret, blir fremstilt av Esekiel i kapittel fire idet Jerusalem blir ødelagt.

Alfa

Etter tallet på de dager da dere utspeidet landet, førti dager, én dag for hvert år, skal dere bære deres misgjerninger, i førti år, og dere skal kjenne mitt løftebrudd. Jeg, Herren, har talt: Sannelig, dette vil jeg gjøre mot hele denne onde menighet som har samlet seg mot meg; i denne ørken skal de gå til grunne, og der skal de dø. 4 Mosebok 14:34, 35.

Omega

Legg deg også på din venstre side og legg Israels hus' misgjerning på den; så mange dager som du ligger på den, skal du bære deres misgjerning. For jeg har lagt deres misgjernings år på deg, etter tallet på dagene, tre hundre og nitti dager; slik skal du bære Israels hus' misgjerning. Og

når du har fullført disse, skal du legge deg igjen, denne gang på din høyre side, og du skal bære Judas hus' misgjerning i førti dager; én dag har jeg fastsatt for hvert år. Derfor skal du vende ditt ansikt mot beleiringen av Jerusalem, og din arm skal være avdekket, og du skal profetere mot den. Esekiel 4:4–7.

Kadesj og Jerusalems ødeleggelse representerer alfa- og omega-opprøret og fremstiller dag-for-et-år-prinsippet. «Dag-for-et-år-prinsippet» var millerittenes grunnleggende regel og i historien fra 1840 til 1844, slik det er forbilledlig fremstilt i jubelårslinjen fra kong Josjia til 22. oktober. Esekiel fremsetter flere dateringer enn noen annen profet. Innenfor Esekiels datering identifiseres jubelårslinjen, som knytter Esekiels vitnesbyrd direkte til historien om den første og den andre engel, og deretter til historien om den tredje engel.

Sammen med «jubelårslinjen» ligger Esekiel på sin side i tre hundre og nitti dager, deretter på den andre siden i førti dager. «Fire hundre og tretti» er et symbol på den gamle og den nye pakt, for Abrams paktsløfte om fire hundre års fangenskap i Egypt fikk det andre vitnesbyrdet på tretti år hos apostelen Paulus. Sammen forente Abram, (senere Abraham) av «det gamle» og Saul, (senere Paulus) av «det nye» sine vitnesbyrd for å stadfeste fire hundre og tretti år som et symbol på den evige pakt. «Tre hundre og nitti dager» «skal du bære misgjerningen til Israels hus.» «Og» «du skal bære misgjerningen til Judas hus i førti dager.» Sammen tilsvare høyre side og venstre side Abram og Paulus.

Pakten var alltid basert på lydighet eller ulydighet – liv eller død. År-dag-prinsippet i millerittisk historie var et spørsmål om liv eller død, og historien ble kunngjort av den første engel som det evige evangelium. «Evangeliet» er et spørsmål om liv eller død, og prøvespørsmålet om liv eller død i millerittisk historie var satt innenfor rammen av prinsippet om at en dag tilsvare ett år. Forutsigelsen som ga kraft til den første engels budskap, var profetien om de tre hundre og nitti år og femten dager i det annet ve. Innenfor de tre hundre og nitti dager som Esekiel lå på sin venstre side, finnes en illustrasjon av tidsprofetien om de tre hundre og nitti år og femten dager i det annet ve. Det krever profetisk skjelnene å dele profetien rett, men det er intet mindre enn det fortsatte verk av Løven av Judas stamme som avforsegler midnattsropets budskap.

Jeg hevder at Esekiel må betraktes som et symbol på de hundre og førtifire tusen, men først og fremst som et symbol på profetiens Ånds gave, enten den fremstilles som en manifestasjon av en endetidsprofet, eller som en manifestasjon av paktsfolket som forstår prinsippet om linje på linje-metodologi.

Jeg hevder at Esekiels lys over profetien om de tre hundre og nitti år og femten dager stemmer overens med mannen med skittbørsten som kaster juvelene inn i det større skrinet.

Jeg hevder at lyset fra Esekiel er et vesentlig element i toppsteinsbudskapet når templet er fullført.

Esekiel befinner seg ved 22. oktober i vers én i kapittel førti, og det er der synet av det framtidige tempelet blir gitt til Esekiel. Dette tempelet er de hundre og førtifiretusens tempel, hvorav Esekiel er et symbol på dette tallet. Denne gruppen vil ha bestått to prøver før de når den tredje og avgjørende prøven. Esekiel fremstilles som den som mottar sitt lys i tempelet, og derfor

representerer lyset han frambringer som et symbol det lyset som kommer når Guds folk går inn i Det Aller Helligste i samsvar med Daniel kapittel ti.

Lyset fra Jesu Kristi åpenbaring som blir avforseglet, blir avforseglet like før nådetiden avsluttes.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne bok; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett; og den som er uren, la ham fortsatt være uren; og den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig; og den som er hellig, la ham fortsatt være hellig. Åpenbaringen 22:10, 11.

«Tiden er nær» like før nådetiden avsluttes i vers elleve, og Jesu Kristi åpenbaring er derfor uforseglet på den tiden, for «tiden er nær».

Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart må skje; og han sendte bud ved sin engel og gjorde det kjent for sin tjener Johannes, han som vitnet om Guds ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd, ja, om alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører denne profetis ord og holder fast på det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:1–3.

Nådetiden avsluttes for laodikeisk syvendedagsadventisme ved søndagsloven, og adventismen fremstilles som Jerusalem i Esekiel kapittel ni. Der mottar de som sukker og roper over styggedommene som blir gjort i landet og i menigheten, seglet. Beseglingen finner sted når Islams østvinder opphisser folkeslagene, like før nådetiden avsluttes. I Esekiel kapittel åtte avsluttes adventismens fire slektsledd, idet den fjerde slekten symboliseres ved de tjuefem lederne som bøyde seg for solen.

Det synet ble gitt symbolsk én dag før søndagsloven, eller like før nådetidens avslutning, slik dette er fremstilt ved seks, seks, seks.

Og det skjedde i det sjette året, i den sjette måneden, på den femte dagen i måneden, mens jeg satt i mitt hus og Judas eldste satt foran meg, at Herren Guds hånd falt på meg der. Da skuet jeg, og se, en skikkelse som så ut som ild: fra det som så ut som hans lender og nedover, ild; og fra hans lender og oppover, som et skinn av strålende glans, som fargen av rav. Og han rakte ut noe som lignet en hånd og tok meg ved en hårlokk på mitt hode; og Ånden løftet meg opp mellom jorden og himmelen og førte meg i Guds syner til Jerusalem, til døren ved den indre porten som vender mot nord, hvor setet for nidkjærhetens bilde var, det som vekker til nidkjærhet. Og se, Israels Guds herlighet var der, i samsvar med synet som jeg hadde sett på sletten. Esekiel 8:1–4.

Synet i det sjette året, den sjette måneden og på den femte dagen kom like før «666», et symbol på søndagsloven, når prøvetiden avsluttes for laodikeisk adventisme. Dette synet var «i samsvar med det synet» Esekiel «så på sletten». Synet han så på sletten, finnes tidligere, i kapittel tre.

Da stod jeg opp og gikk ut på sletten; og se, Herrens herlighet stod der, likesom den herlighet jeg hadde sett ved Kebar-elven; og jeg falt ned på mitt ansikt. Esekiel 3:23.

Synet av «sletten», som var synet i det sjette året, den sjette måneden og på den femte dagen, var det synet Esekiel tidligere hadde sett ved elven Kebar.

Og det skjedde i det trettiende år, i den fjerde måned, på den femte dag i måneden, mens jeg var blant de bortførte ved elven Kebar, at himlene ble åpnet, og jeg så syner fra Gud. Esekiel 1:1.

De «Guds syner» som Esekiel «så» ved elven Kebar, var synet av sletten, som også var synet i Esekiel kapittel åtte til elleve. Disse synene ble framstilt i sammenheng med at Esekiel skuet inn i helligdommen, hvilket er der «marah»-skueglasssynet i kapittel ti fullbyrdes. Esekiel representerer dem som får del i det profetiske lys som stråler ut fra Det Aller Helligste, idet Jesu Kristi åpenbaring bringes fram like før nådetidens avslutning.

Når vi identifiserer kong Josias jubelårslinje, som begynner med påske og ender den 22. oktober, identifiserer vi symbolet på vårhøytidene og høsthøytidene slik de er fremstilt i 3. Mosebok tjue-tre. Der fremstilles vår- og høsthøytidene med tjue-to vers hver, slik Esekiels tjeneste var i tjue-to år. Når Esekiel plasseres i det trettiende året av jubelårslinjen, kan Esekiels fødsel samordnes med Josias vekkelse. Hvis han var tretti år gammel i det trettiende året av jubelårssyklusen, da ville Esekiel bli født ved Josias reformasjon.

Esekiel er et symbol på dem som ved tro går inn i Det Aller Helligste. Når de først er der, ser de hjulene innenfor hjulene, som representerer det komplekse samspillet i menneskelige relasjoner. Som Johannes i Åpenbaringen kapittel ti representerer Esekiel millerittene, men mer direkte de hundre og førtifire tusen. Hans parallelle tidsprofeti på tre hundre og nitti år og femten dager illustrerer den endelige dommen over laodikeisk adventisme gjennom Jerusalems ødeleggelse, og den omfatter gåten med trettiåtte og førti.

Det omfatter symbolikken i fire hundre og tretti år.

Det omfatter den fireårsperioden som er representert ved 1333 til 1337, 1449 til 1453 og 1840 til 1844.

Vi vil begynne våre betraktninger over dette høyviktige emnet i den neste artikkelen.

«I de synene som ble gitt til Jesaja, til Esekiel og til Johannes, ser vi hvor nært himmelen er knyttet til de begivenheter som finner sted på jorden, og hvor stor Guds omsorg er for dem som er lojale mot Ham.» Testimonies, bind 5, 753.

Kristus selv var templets Herre. Når Han skulle forlate det, ville dets herlighet vike bort—den herlighet som en gang var synlig i det aller helligste over nådestolen, dit ypperstepresten gikk inn bare én gang om året, på den store forsoningsdagen, med blodet av det slaktede offeret (et forbilde på Guds Sønns blod, utgytt for verdens synder), og stenket det på alteret. Dette var Shekina, Jehovas synlige bolig.

«Det var denne herlighet som ble åpenbart for Jesaja, når han sier: «I det året kong Ussia døde, så jeg også Herren sitte på en trone, høy og opphøyet, og slepet av hans kappe fylte tempelet» [Jesaja 6,1–8 sitert].» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1139.

Synet som ble gitt Jesaja, fremstiller Guds folks tilstand i de siste dager. De har det privilegium ved tro å se det verk som går frem i den himmelske helligdom. «Og Guds tempel i himmelen ble åpnet, og i hans tempel ble hans pakts ark sett.» Når de ved tro skuer inn i det aller helligste og ser Kristi gjerning i den himmelske helligdom, blir de klar over at de er et folk med urene lepper,—et folk hvis lepper ofte har talt tomhet, og hvis talenter ikke er blitt helliget og anvendt til Guds ære. Med rette kan de fortvile når de sammenligner sin egen svakhet og uverdighet med renheten og skjønnheten i Kristi herlige karakter. Men dersom de, likesom Jesaja, vil ta imot det inntrykk Herren har til hensikt å gjøre på hjertet, dersom de vil ydmyke sine sjeler for Gud, er det håp for dem. Løftets bue er over tronen, og det verk som ble gjort for Jesaja, vil bli utført i dem. Gud vil svare på de bønner som stiger opp fra det sønderknuste hjerte.

«Hensikten med dette Guds store og høytidelige verk er å samle kornbåndene i den himmelske låve; for jorden skal fylles med Herrens herlighet. La da ingen bli motløse når de ser den rådende ugudelighet og hører språket som kommer fra urene lepper. Når mørkets makter stiller seg opp mot Guds folk; når Satan samler sine styrker til den siste store konflikt, og hans makt synes å være stor og nesten overveldende, vil det klare syn av den guddommelige herlighet, tronen høy og opphøyet, hvelvet over med løftets bue, gi trøst, visshet og fred.» Review and Herald, 22. desember 1896.

«Ved bredden av elven Kebar så Esekiel en stormvind som syntes å komme fra nord, «en stor sky, og en ild som flammet opp i seg selv, og en stråleglans var omkring den, og ut fra dens midte var det som synet av rav». En rekke hjul, som krysset hverandre, ble beveget av fire levende vesener. Høyt over dem alle «var det noe som lignet en trone, som så ut som safirstein; og over det som lignet tronen, var det noe som så ut som et menneske, høyt der oppe». «Og i kjerubene viste det seg noe som lignet en menneskehånd under deres vinger.» Esekiel 1:4, 26; 10:8. Hjulenes ordning var så sammensatt at de ved første øyekast syntes å være i uorden; men de beveget seg i fullkommen harmoni. Himmelske vesener, opprettholdt og ledet av hånden under kjerubenes vinger, drev disse hjulene frem; over dem, på safirtronen, var den Evige, og rundt omkring tronen var en regnbue, symbolet på guddommelig miskunnhet.»

«Slik de hjullignende innviklede forhold stod under ledelse av hånden under kjerubenes vinger, slik står også det innviklede samspill av menneskelige begivenheter under guddommelig kontroll. Midt i nasjonenes strid og larm leder Han som troner over kjerubene, fremdeles jordens anliggender. »

Historien om de nasjoner som, den ene etter den andre, har fylt sin tilmålte tid og plass, og ubevisst vitnet om den sannhet hvis mening de selv ikke kjente, taler til oss. Til hver nasjon og til hvert menneske i dag har Gud anvist en plass i sin store plan. I dag blir mennesker og nasjoner målt med loddsnoren i hånden på Ham som ikke gjør noen feil. Alle avgjør ved sitt eget valg sin skjebne, og Gud styrer over alt for å fullbyrde sine hensikter.

«Den historie som den store JEG ER har opptegnet i sitt ord, idet han føyer ledd til ledd i den profetiske kjede, fra evigheten i fortiden til evigheten i fremtiden, forteller oss hvor vi befinner oss i dag i tidsaldrens gang, og hva som kan ventes i tiden som kommer. Alt det profetien har forutsagt skulle skje, inntil nåværende tid, er blitt opptegnet på historiens sider, og vi kan være

forvisset om at alt som ennå skal komme, vil bli oppfylt i sin orden.» Education, 178.